

AGATHA CHRISTIE

Έγκλημα στο γκολφ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: Έγκλημα στο γκολφ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: The Murder on the Links

Από τις Εκδόσεις HarperCollinsPublishers, Λονδίνο 2015

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Agatha Christie

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χρήστος Καψάλης

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Agatha Christie Limited, 1923. All rights reserved.

The AC Monogram Logo is a trade mark, and AGATHA CHRISTIE, POIROT and the Agatha Christie Signature are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere. All rights reserved.

© Εξωφύλλου: HarperCollinsPublishers Ltd.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2019

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Λυχνάρι

Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Μάιος 2019, 5.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2997-7

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2998-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoïou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

AGATHA CHRISTIE

Έγκλημα στο γκολφ

Μετάφραση: Χρήστος Καψάλης

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς

Πέντε μικρά γουρουνάκια

Φόνοι με αλφαβητική σειρά

Έγκλημα στο Οριάν Εξηπρές

Ο Πουαρό ερευνά

Φόνος στο πρεσβυτέριο

Το πτώμα στη βιβλιοθήκη

Και δεν έμεινε κανένας

Δέκα ύποπτοι για φόνο

Μια αυτοβιογραφία

Έγκλημα στο γκολφ

Η δολοφονία του Ρότζερ Άκροϊντ

Οι Μεγάλοι Τέσσερις

Θανάσιμος κίνδυνος

Οι πρώτες υποθέσεις του Πουαρό

Η φαρμακερή πένα

Πρόσκληση σε φόνο

Ο μυστικός αντίπαλος

Η δοκιμασία της αθωότητας

Στον σύζυγό μου

*Τον άνθρωπο που μοιράζεται
τον ενθουσιασμό μου
για τις αστυνομικές ιστορίες
και στον οποίο είμαι υπόχρεη
για τις πολλές χρήσιμες συμβουλές
και παρατηρήσεις του...*

Περιεχόμενα

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση	11
Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου	13
1. Μια συνταξιδιώτισσα	15
2. Έκκληση για βοήθεια	22
3. Στη Βίλα Ζενεβιέβ	36
4. Το γράμμα με την υπογραφή «Μπέλα»	48
5. Η μαρτυρία της κυρίας Ρενό	58
6. Ο τόπος του εγκλήματος	68
7. Η μυστηριώδης μαντάμ Ντομπρέιγ	76
8. Μια απρόσμενη συνάντηση	89
9. Ο κύριος Ζιρό βρίσκει ορισμένα στοιχεία	99
10. Γκάμπριελ Στόνονρ	107
11. Ζακ Ρενό	115
12. Ο Πουαρό αποσαφηνίζει ορισμένα σημεία	128
13. Το κορίτσι με το ανήσυχο βλέμμα	138
14. Το δεύτερο πτώμα	149
15. Μια φωτογραφία	157
16. Υπόθεση Μπερολντί	166

17. Νέες έρευνες	173
18. Ο Ζιρό ενεργεί	181
19. Χρησιμοποιώ τα φαιά κύτταρά μου	188
20. Μια εκπληκτική δήλωση	195
21. Ο Ηρακλής Πουαρό αναλαμβάνει να εξηγήσει	206
22. Βρίσκω την αγάπη	215
23. Δυσκολίες στον ορίζοντα	225
24. «Σώστε τον!»	231
25. Μια απρόσμενη κατακλείδα	240
26. Η επιστολή	245
27. Η μαρτυρία του Ζακ Ρενό	150
28. Το τέλος του ταξιδιού	263

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση

Το Έγκλημα στο γκολφ κυκλοφόρησε τον Μάιο του 1923, αλλά δημοσιεύτηκε πρώτη φορά σε τέσσερις συνέχειες λίγους μήνες πριν, στο περιοδικό Grand Magazine. Απηχεί τη γοητεία που ασκούσε στην Κρίστι τόσο η Γαλλία όσο και το γαλλικό αστυνομικό μυθιστόρημα, και ιδίως τα έργα του Γκαστόν Λερού.

Έχοντας παρουσιάσει τον ήρωά της μέσα από την αφήγηση του φίλου του, του Άρθουρ Χέιστινγκς, στη Μυστηριώδη υπόθεση στο Στάιλς, η Κρίστι αισθάνθηκε ότι έπειτα από τη δεύτερη αυτή περιπέτειά του ο Βέλγος ντετέκτιβ δε θα χρειαζόταν πλέον συστάσεις. Γι' αυτό και στο τέλος του βιβλίου ο Χέιστινγκς αναχωρεί ερωτευμένος για την Αργεντινή, απ' όπου θα επιστρέψει για να εμφανιστεί σε λιγοστά μυθιστορήματα στα επόμενα χρόνια.

Το βιβλίο διασκευάστηκε για το ραδιόφωνο του BBC το 1990, ενώ μεταφέρθηκε και στην τηλεόραση, στη σειρά Agatha Christie's Poirot, με τον Ντέιβιντ Σουσέ στον ρόλο του Πουαρό το 1996, και κυκλοφόρησε με τη μορφή graphic novel το 2003.

Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου

Ηρακλής Πουαρό

Βετεράνος Βέλγος ντετέκτιβ, αναλαμβάνει να διαλευκάνει την υπόθεση της δολοφονίας του Πολ Ρενό.

Άρθουρ Χέιστινγκς

Φίλος και συνεργάτης του Πουαρό, τον συνοδεύει στη Γαλλία προκειμένου να συμμετάσχει στις έρευνες.

Πολ Ρενό

Ζητά από τον Πουαρό να τον βοηθήσει, καθώς φοβάται πως κινδυνεύει, όμως πέφτει νεκρός προτού προλάβει να συναντήσει τον ιδιωτικό ντετέκτιβ.

Ελοΐζ Ρενό

Σύζυγος του Πολ Ρενό. Δυναμική και αποφασιστική γυναίκα, προσπαθεί να διατηρήσει τον έλεγχο της κατάστασης στο σπίτι μετά τη δολοφονία του συζύγου της.

Ζακ Ρενό

Γιος του Πολ και της Ελοΐζ, συνεργαζόταν με τον πατέρα του και επρόκειτο να αναχωρήσει για τη Νότια Αμερική, όπου η οικογένεια διατηρούσε επενδύσεις.

Μαντάμ Ντομπρέιγ

Γειτόνισσα των Ρένο. Κλειστός αλλά δυναμικός χαρακτήρας, έχει γίνει αντικείμενο σχολίων στη μικρή πόλη, καθώς ακούγονται διάφορα για το παρελθόν της.

Μάρτα Ντομπρέιγ

Κόρη της μαντάμ Ντομπρέιγ. Συνδέεται με τον Ζακ Ρενό, όμως η σχέση της με τον νεαρό Ρενό συναντούσε ισχυρές αντιδράσεις από τους γονείς του.

Αστυνόμος Ζιρό

Αξιωματικός της Ασφάλειας, σταλμένος από το Παρίσι προκειμένου να διαλευκάνει την υπόθεση της δολοφονίας του Πολ Ρενό. Τηρεί ανταγωνιστική στάση απέναντι στον Πουαρό.

Δικαστής Οτέ

Τοπικός αξιωματούχος, έχει αναλάβει την προανακριτική διαδικασία. Ελαφρώς ιδιότροπος, αλλά πρόθυμος να συνδράμει τον Πουαρό, καθώς συμμερίζεται την αντιπάθεια του τελευταίου για τον Ζιρό.

Μια συνταξιδιώτισσα

Αν δεν απατώμαι, κυκλοφορεί μια γνωστή ιστορία, σύμφωνα με την οποία ένας νεαρός συγγραφέας, αποφασισμένος να προσφέρει στην ιστορία του ένα ξεκίνημα αρκετά δυνατό και πρωτότυπο ώστε να κεντρίσει και να καθηλώσει την προσοχή ακόμη και του πλέον μπλαζέ εκδότη, έγραψε την ακόλουθη φράση:

«*Κέρατο!* αναφώνησε η δούκισσα».

Όπως παραδόξως, αυτή εδώ η δική μου ιστορία αρχίζει με τον ίδιο τρόπο. Με τη μόνη διαφορά ότι η κυρία που άρθρωσε τη συγκεκριμένη λέξη δεν ήταν δούκισσα.

Όλα άρχισαν μια μέρα στις αρχές Ιουνίου. Είχα ταξιδέψει στο Παρίσι για επαγγελματικούς λόγους και επέστρεφα με το πρωινό τρένο στο Λονδίνο, όπου εξακολουθούσα να συγκατοικώ με τον παλιό μου φίλο, τον βετεράνο Βέλγο ντετέκτιβ Ηρακλή Πουαρό.

Η ταχεία του Καλέ μετέφερε εξαιρετικά λίγους επιβάτες – μάλιστα, το διαμέρισμα του Βαγονιού στο οποίο βρισκόμουν φιλοξενούσε μόλις ένα άτομο ακόμη. Είχα φύγει κάπως βιαστικά από το ξενοδοχείο μου και ήμουν απασχολημένος να καθουσιάζω τον εαυτό μου ότι είχα πάρει όλα τα πράγματά μου, όταν αναχώρησε το τρένο. Ως εκείνη τη στιγμή, μετά βίας είχα προσέξει τη συνταξιδιώτισσά μου, όμως τώρα ερχόταν μια λέξη να μου υπενθυμίσει κατά τρόπο απότομο την παρουσία της, όπως πετάχτηκε από

το κάθισμά της, κατέβασε το παράθυρο και έβγαλε έξω το κεφάλι της, αποσύροντάς το μια στιγμή μετά, με το κοφτό όσο και έντονο «Κέρατο!».

Λοιπόν, είμαι άνθρωπος παλαιών αρχών. Θεωρώ πως μια γυναίκα πρέπει να φέρεται όπως αρμόζει σε μια γυναίκα. Με ενοχλεί το θέαμα της σύγχρονης, νευρωτικής κοπέλας που δεν σουχάζει από το πρωί ως το βράδυ, καπνίζει σαν φουγάρο και χρησιμοποιεί εκφράσεις που θα έκαναν ακόμη και λιμενεργάτη να κοκκινίσει!

Σήκωσα το κεφάλι ελαφρώς συνοφρυωμένος και αντίκρισα ένα χαριτωμένο, αυθάδικο πρόσωπο, στολισμένο με ένα κομψό κόκκινο καπελίνο. Πυκνές μελαχρινές μπουκλες κάλυπταν και τα δυο αυτιά. Υπολόγισα πως ήταν λίγο μεγαλύτερη από δεκαεπτά χρονών, όμως το πρόσωπό της καλυπτόταν από πούδρα και τα χείλη της είχαν ένα εντελώς αφύσικο άλικο χρώμα.

Εντελώς ξεδιάντροπα, ανταπέδωσε τη ματιά μου και έκανε μια άκρωρς εκφραστική γκριμάτσα.

«Αχ, συμφορά μου, σόκαρα τον καλό μας κύριο!» σχολίασε απευθυνόμενη σε ένα φανταστικό ακροατήριο. «Ζητώ συγγνώμη για τον τρόπο που εκφράστηκα! Εντελώς άπρεπος για μια κυρία και όλα τα σχετικά, εντάξει, όμως, αχ, Θεέ μου, υπάρχει σοβαρός λόγος! Το ξέρετε πως έχασα τη μία και μοναδική μου αδελφή;»

«Αλήθεια;» είπα ευγενικά. «Μεγάλη ατυχία».

«Αδιαφορεί!» σχολίασε η νεαρή κυρία. «Αδιαφορεί πλήρως... για μένα... για την αδελφή μου... και ειδικά αυτό το τελευταίο είναι άδικο, γιατί ούτε που την έχει δει!»

Έκανα να ανοίξω το στόμα μου, όμως με πρόλαβε.

«Λέξη μην πείτε! Κανείς δε μ' αγαπά! Θα πάω στον κήπο να φάω σκουλήκια! Οϊμέ! Τι συμφορά!»

Χώθηκε πίσω από μια μεγάλη γαλλική σατιρική εφημερίδα. Ένα με δυο λεπτά αργότερα είδα τα μάτια της να με παρατηρούν με τρόπο πάνω από τη σελίδα. Αν και θα ήθελα να το αποφύγω, στάθηκε αδύνατον να μη χαμογελάσω, έτσι πολύ σύντομα πέταξε πέρα την εφημερίδα και ξέσπασε σε γάργαρα γέλια.

«Το ήξερα πως δεν είστε τόσο μούργος όσο δείχνετε!» αναφώνησε.

Το γέλιο της ήταν τόσο μεταδοτικό, που αναπόφευκτα με συμπαρέσυρε, αν και καθόλου δε μου άρεσε η λέξη «μούργος». Η κοπέλα συγκέντρωνε, το δίχως άλλο, όλα εκείνα τα στοιχεία που με δυσαρεστούν περισσότερο, όμως αυτός δεν ήταν λόγος να γελοιοποιούμαι με τη συμπεριφορά μου. Ετοιμάστηκα να χαλαρώσω. Άλλωστε, ήταν αναντίρρητα χαριτωμένη...

«Ορίστε! Τώρα είμαστε φίλοι!» ανακοίνωσε η μουσίτσα. «Πείτε πως λυπάστε για την αδελφή μου...»

«Είμαι συντετριμμένος!»

«Μπράβο το καλό παιδί!»

«Αφήστε με να ολοκληρώσω. Ετοιμαζόμουν να προσθέσω πως, παρότι είμαι συντετριμμένος, κατορθώνω να αντιπαρέρχομαι την απουσία της κατά τρόπο άκρως ικανοποιητικό». Έκανα μια μικρή υπόκλιση.

Όμως αυτή η παντελώς απρόβλεπτη δεσποσύνη συνοφρυώθηκε και βάλθηκε να κουνά το κεφάλι της.

«Κόφτε το! Προτιμώ τη φάτσα τής... συγκρατημένης αποδοκίμασias. Α, τι μούρη ήταν αυτή! Δεν είναι δικιά μας, έλεγε. Και είχατε δίκιο σ' αυτό... αν και, από την άλλη, είναι μάλλον δύσκολο να το πει κανείς με βεβαιότητα στην εποχή μας. Δεν μπορούν όλοι να διακρίνουν τη διαφορά ανάμεσα σε μια δούλα και σε μια δούκισσα. Να, σας βλέπω, πάλι κατάφερα να σας σοκάρω! Από άλλη εποχή έχετε ξεφυτρώσει εσείς, σίγουρα. Όχι πως με πειράζει. Καλό θα ήταν να είχαμε ακόμη μερικούς σαν και του λόγου σας. Απλά, μου τη δίνει ο άνθρωπος που βγάζει γλώσσα. Θυμώνω πολύ».

Βάλθηκε να κουνά το κεφάλι της πέρα δώθε.

«Πώς αντιδράτε, δηλαδή, όταν θυμώνετε;» ρώτησα χαμογελώντας.

«Α, σαν κανονικός διαβολάκος! Ούτε που με νοιάζει τι λέω ή τι κάνω! Κόντεψα να σπάσω την κεφαλα κάποιου τύπου μια φορά. Αμέ, αλήθεια. Και, να ξέρετε, θα του άξιζε».

«Σας παρακαλώ», είπα δήθεν ικετευτικά, «μη θυμώσετε μαζί μου».

«Μπα, αποκλείεται. Σας συμπαθώ εσάς... από την πρώτη στιγμή που σας είδα. Όμως είχατε μια φάτσα τόσο ξινομένη, που δεν περίμενα πως θα γινόμασταν φίλοι».

«Να, όμως, που γίναμε. Πείτε μου κάτι για εσάς».

«Ηθοποιός είμαι. Όχι... όχι σαν κι εκείνες που έχετε κατά νου, δεν τρώω τα μεσημέρια στο Σαβόι, τίγκα στο διαμαντικό, ούτε θα βρείτε τη φωτογραφία μου σε όλες τις εφημερίδες, να εξηγήω πόσο πολύ με έχει ενθουσιάσει η κρέμα προσώπου της μαντάμ Τάδε. Έχω στο σανίδι από έξι χρονών... κουτροβαλάω».

«Ορίστε;» είπα απορημένος.

«Δεν έχετε δει ποτέ σας παιδιά ακροβάτες;»

«Α, τώρα κατάλαβα!»

«Στην Αμερική γεννήθηκα, όμως έχω περάσει το μεγαλύτερο μέρος της ζωής μου στην Αγγλία. Μάλιστα, οι δυο μας έχουμε στήσει μια καινούργια παράσταση...»

«Οι δυο σας;»

«Η αδελφή μου κι εγώ. Έχει τραγούδι και χορό, λίγο σούρτα φέρτα και μια δόση από τα κλασικά και αγαπημένα της δουλειάς. Είναι πολύ πρωτότυπη ιδέα και ο κόσμος το χαίρεται κάθε φορά. Θα βγάλουμε γερό παραδάκι...»

Η καινούργια φίλη μου έγειρε προς τα εμπρός και βάλθηκε να μου αναλύει τα σχέδιά της, χρησιμοποιώντας πολλούς όρους που μου ήταν παντελώς άγνωστοι. Κι όμως, συνέλαβα τον εαυτό μου να δείχνει όλο και μεγαλύτερο ενδιαφέρον για την περίπτωση της. Μου φαινόταν ένας πολύ ιδιαίτερος συνδυασμός παιδιού και γυναίκας. Παρότι απόλυτα ψημένη –και ικανή, όπως έλεγε η ίδια, να φροντίζει τον εαυτό της–, είχε κάτι αφελές ο τρόπος με τον οποίο προσεγγίζε τη ζωή, όπως και η ολόψυχη αποφασιστικότητά της να... πάει καλά. Αυτή η φευγαλέα ματιά σε έναν κόσμο άγνωστο σε μένα δε στερούνταν γοητείας και πραγματικά απολάμβανα να βλέπω το ζωνρό προσωπάκι της να φωτίζεται καθώς μιλούσε.

Περάσαμε από την Αμιένη. Το όνομα ξύπνησε μέσα μου πολλές αναμνήσεις. Η συνταξιδιώτισσά μου φάνηκε να αντιλαμβάνεται ενστικτωδώς αυτό που με απασχολούσε.

«Σκέφτεστε τον πόλεμο;»

Έγνεψα καταφατικά.

«Υπηρετήσατε κι εσείς τότε να φανταστώ;»

«Ναι. Τραυματίστηκα μια φορά και μετά το Σομ με αποστράτευσαν οριστικά. Για ένα διάστημα εργάστηκα στον στρατό. Τώρα είμαι κατά κάποιον τρόπο προσωπικός γραμματέας ενός βουλευτή».

«Οοο! Καταπληκτική δουλειά!»

«Δε θα το έλεγα. Πραγματικά, έχω ελάχιστα πράγματα να κάνω. Συνήθως με ένα δώρο κάθε μέρα είμαι εντάξει. Επίσης, είναι ανιαρή δουλειά. Μάλιστα, δεν ξέρω τι θα έκανα, αν δεν είχα κάτι άλλο να ασχολούμαι».

«Μη μου πείτε πως κάνετε συλλογή εντόμων!»

«Όχι. Συγκατοικώ με έναν πολύ ενδιαφέροντα άνθρωπο. Είναι Βέλγος... πρώην αστυνόμος. Πλέον εργάζεται ως ιδιωτικός ντετέκτιβ στο Λονδίνο και τα πηγαίνει περίφημα. Είναι πραγματικά ένας θαυμάσιος ανθρωπάκος. Πάμπολλες φορές έχει αποδείξει ότι εκεί που η αστυνομία έχει αποτύχει αυτός είχε δίκιο».

Η συνταξιδιώτισσά μου άκουγε με μάτια που ολοένα γούρλωναν.

«Καταπληκτικά πρέπει να είναι. Λατρεύω το έγκλημα. Πηγαίνω σε όλα τα αστυνομικά που παίζονται στον κινηματογράφο. Και όποτε γίνεται κάποιος φόνος, καταβροχθίζω τις εφημερίδες».

«Θυμάστε μήπως την υπόθεση Στάιλς;» ρώτησα.

«Μισό, να σκεφτώ, δεν είχε να κάνει με μια ηλικιωμένη γυναίκα που δηλητηριάστηκε; Κάπου στο Έσσεξ;»

Έγνεψα καταφατικά.

«Αυτή ήταν η πρώτη μεγάλη υπόθεση του Πουαρό. Δεν υπάρχει αμφιβολία πως, αν δεν είχε ασχοληθεί εκείνος, ο δολοφόνος θα είχε παραμείνει ατιμώρητος. Ήταν πραγματικά έξοχος ο τρόπος με τον οποίο διαλεύκανε την υπόθεση».

Καθώς έβλεπα όλο και πιο ζεστά το θέμα, άρχισα να περιγράφω τα πρόσωπα εκείνης της ιστορίας, καταλήγοντας σταδιακά στην τόσο θριαμβευτική όσο και απρόσμενη αποκάλυψη της αλήθειας. Η κοπέλα άκουγε μαγεμένη. Μάλιστα, τόσο πολύ είχαμε απορροφηθεί, που το τρένο έφτασε στον σταθμό του Καλέ προτού καλά καλά το καταλάβουμε.

«Αχ, καλέ, φτάσαμε!» αναφώνησε η συνταξιδιώτισσά μου. «Πού έβαλα την πούδρα μου;»

Βάλθηκε να απλώνει άφθονη ποσότητα πούδρας στο πρόσωπό της και στη συνέχεια έβρασε ένα κραγιόν πάνω στα χείλη της, παρατηρώντας το αποτέλεσμα σε ένα καθρεφτάκι τσέπης, χωρίς να δείχνει την παραμικρή αμηχανία από την παρουσία μου.

«Συγγνώμη», είπα διστακτικά. «Δε θέλω να φανώ αδιάκριτος, όμως προς τι όλη αυτή η αναστάτωση;»

Η κοπέλα έκανε ένα διάλειμμα στις περιποιήσεις της και γύρισε να με κοιτάξει με αποκαλύπτη κατάπληξη.

«Θέλω να πω... δε νομίζω πως είναι απαραίτητα όλα αυτά σε μια τόσο χαριτωμένη δεσποινίδα», πρόσθεσα αμήχανα.

«Καλέ μου φίλε! Πρέπει να το κάνω. Όλες οι κοπέλες το κάνουν. Ή μήπως νομίζετε πως θέλω να μοιάζω με καμιά άξεστη που κατέβηκε από την επαρχία;» Έριξε μια τελευταία ματιά στο καθρεφτάκι, χαμογέλασε με ικανοποίηση και το έκλεισε, μαζί με το τσαντάκι των καλλυντικών της, μέσα στην τσάντα της. «Κάπως καλύτερα τώρα. Το να είσαι πάντοτε περιποιημένη είναι κάπως κουραστικό, σύμφωνοι, όμως, εφόσον μια κοπέλα σέβεται τον εαυτό της, από εκείνη εξαρτάται να μην αφήνεται».

Σε αυτή την ουσιαστικά ηθική τοποθέτηση δεν είχα κάποια απάντηση. Η οπτική γωνία κάνει τη μεγάλη διαφορά.

Εξασφάλισα δύο αχθοφόρους και περάσαμε στην αποβάθρα. Η συνταξιδιώτισσά μου μού πρότεινε το χέρι της.

«Αντίο... και στο εξής θα προσέχω πώς εκφράζομαι».

«Α, μα σίγουρα θα μου επιτρέψετε να σας προσέχω στο πορθμείο, σωστά;»

«Μπορεί να μην πάρω το επόμενο. Πρέπει να πάω να ψάξω την αδελφή μου, να δω μήπως επιβιβάστηκε σε κάποιο άλλο βαγόνι τελικά. Πάντως, ευχαριστώ».

«Μα, κάποια στιγμή θα συναντηθούμε ξανά, έτσι δεν είναι; Θα ήθελα...» Κόμπιασα. «Θα ήθελα να γνωρίσω την αδελφή σας».

Γελάσαμε και οι δύο.

«Πολύ ευγενικό εκ μέρους σας. Θα της μεταφέρω το ενδιαφέρον σας. Πάντως, δε νομίζω πως θα βρεθούμε ξανά. Μου φερθήκατε πολύ καλά στο ταξίδι, ιδίως μετά τα πρώτα πειράγματά μου. Όμως αυτό που φανέρωνε το ύφος σας στην αρχή είναι η αλήθεια. Δεν είμαστε φτιαγμένοι από την ίδια στόφα. Κι αυτό δημιουργεί προβλήματα... το ξέρω καλά...»

Η όψη της άλλαξε. Για μια στιγμή η ελαφρότητα και η ευθυμία της έσβησαν. Έμοιαζε θυμωμένη... εκδικητική...

«Λοιπόν, αντίο», είπε τελικά, σε ελαφρύτερο τόνο.

«Δε θα μου πείτε καν το όνομά σας;» φώναξα, καθώς έκανε να φύγει.

Εκείνη έστρεψε το κεφάλι της και κοίταξε πίσω της. Ένα λακκάκι εμφανίστηκε σε κάθε μάγουλό της. Έμοιαζε με θαυμάσιο πίνακα του Γκρεζ.

«Σταχτοπούτα», αποκρίθηκε και γέλασε.

Δε θα μπορούσα να φανταστώ, όμως, πότε και πώς θα συναντούσα ξανά τη Σταχτοπούτα.

*Είμαι πεπεισμένος ότι διατρέχω άμεσο κίνδυνο και,
επομένως, σας εκλιπαρώ να σπεύσετε στη Γαλλία.*

Μια επείγουσα έκκληση για βοήθεια φέρνει τον Ηρακλή Πουαρό στην παραθαλάσσια Βίλα Ζενεβιέβ, στη βόρεια Γαλλία. Όμως ο ιδιοφυής ντετέκτιβ δεν προλαβαίνει να σώσει τον υποψήφιο πελάτη του. Ο Πολ Ρενό μόλις βρέθηκε νεκρός, μαχαιρωμένος με ιδιαίτερη μανία, σε έναν φρεσκοσκαμμένο λάκκο στο γήπεδο γκολφ της έπαυλης.

Γιατί ο νεκρός φοράει το παλτό του γιου του; Και για ποιον προοριζόταν το παθιασμένο ερωτικό γράμμα που υπήρχε στην τσέπη του; Προτού ο Πουαρό προλάβει να απαντήσει σε αυτά τα ερωτήματα, η υπόθεση παίρνει νέα, δραματική τροπή με την ανεύρεση ακόμη ενός θύματος, το οποίο φαίνεται να έχει χάσει τη ζωή του με τον ίδιο ακριβώς τρόπο...

2 ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 22575

Γ Ι Α Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ Μ Ε Α Π Α Ι Τ Η Σ Ε Ι Σ